Ομιλία 61η: Στη ΙΒ’ Κυριακή του Λουκά για τους δέκα λεπρούς (Αγ. Γρηγόριος Παλαμάς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Ιανουαρίου, 2014

Η κάθαρση των λεπρών
προβάλλεται ως τύπος της πνευματικής καθάρσεως. Γιατί όλοι εμείς ήμασταν λεπρωμένοι, μέχρι που ο Κύριος παρέλαβε την φύση μας και την ελευθέρωσε από την καταδίκη. Ο ευγνώμων από τους δέκα θεραπευθέντες εκπροσωπεί την επιστροφή των Εθνικών, ενώ οι εννέα αγνώμονες είναι οι Ιουδαίοι. Ο ομιλητής παρουσιάζει τον Θεό ως ειρηνάρχη, και τον εαυτό του ως επιστάτη της ειρήνης. «Ταύτης γαρ ένεκα της ειρήνης και ημείς επέστημεν υμίν τη Εκκλησία Χριστού, διάκονοι της αυτού κληρονομιάς και χάριτος». Κλείνει με προτροπή να μη εκπέσομε από την πατρική ευχή
ούτε και να απορρίψομε την κληρονομιά του ουράνιου Πατέρα, για να μη χάσομε και την υιοθεσία και την ευλογία και αποκλεισθούμε από τον πνευματικό νυμφώνα.

ΟΜΙΛΙΑ 61η

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ ΜΕ ΘΕΜΑ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ

**Όπου γίνεται λόγος και για την ειρήνη
προς τον Θεό και προς τον εαυτό μας και μεταξύ μας**

Όλα τα του παλαιού νόμου
ήταν συμβολικά και τυπικά και σκιώδη· γι’ αυτό ο νόμος αυτός θεωρούσε και τη λέπρα εφάμαρτη και μιαρή και αποτρόπαια και ονόμαζε ακάθαρτους τους λεπρούς και

τους γονορρυείς και εκείνους γενικά που τους άγγιζαν καθώς και εκείνους που άγγιζαν κάθε νεκρό σώμα, υποδεικνύοντας με αινίγματα την ακαθαρσία εκείνων που αμάρταναν
στον Θεό και αυτών που συνέπρατταν με αυτούς και συναναστρέφονταν αυτούς. Και **με τους λεπρούς βέβαια υπαινισσόταν τους**
δολερούς και πανούργους, τους θυμώδεις και μνησίκακους· γιατί όπως η λέπρα
καθιστά τραχύ και ποικιλόχρωμο το δέρμα του σώματος, έτσι ο δόλος και η πονηριά και ο θυμός και η οργή καθιστούν ποικίλο και τραχύ το λογιστικό της ψυχής. Με τους λεπρούς λοιπόν υποδήλωνε τα τέτοια πάθη της ψυχής που ήταν πολύ βαρύτερα από
τη λέπρα, με τον γονορρυή τον ασελγή, ενώ με εκείνους που εγγίζουν νεκρό σώμα ο νόμος εκείνος ονόμαζε ακάθαρτους εκείνους που σύμφωνα με οποιοδήποτε τρόπο επικοινωνούσαν
ή και συναναστρέφονταν τους αμαρτωλούς.

Αφού λοιπόν ο Κύριος
φάνηκε επάνω στη γη ως άνθρωπος από απερίγραπτο πέλαγος ευσπλαγχνίας, για να θεραπεύσει τις ψυχικές νόσους μας και να εξαλείψει την αμαρτία του κόσμου, θεράπευσε και αυτές τις ασθένειες, τις οποίες ο νόμος ονόμαζε ακαθαρσίες, ώστε, αν κάποιος νομίσει ότι εκείνα είναι πραγματικά ακαθαρσία και αμαρτία, να ομολογήσει τον Θεό που λυτρώνει τους ανθρώπους από αυτά, αν πάλι καλώς νομίσει ότι εκείνα είναι σύμβολα της πραγματικής ακαθαρσίας και αμαρτίας, να καταλάβει από
τα τελούμενα εκ μέρους του Χριστού γύρω από αυτά τα σύμβολα, ότι αυτός ο ίδιος είναι που και την αμαρτία του κόσμου συγχώρησε και μπορεί να την καθαρίσει.
Είναι δυνατό όμως να πούμε και κάτι άλλο, καλά και αληθινά, όπως εγώ νομίζω·
ότι, όπως **ο Κύριος παραγγέλλει σ’ εμάς να**
ζητούμε τα πνευματικά (γιατί λέγει, «ζητείτε τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη του»), **και όταν εμείς ζητούμε**
αυτά τα ψυχωφελή και σωτήρια, εκείνος υπόσχεται να δώσει και τα σωματικά,
λέγοντας, «και όλα αυτά θα προστεθούν σ’ εσάς», έτσι και αυτός, αφού έκλινε τους ουρανούς και κατέβηκε από τον ουρανό, όπως ευδόκησε, στη δική μας μηδαμινότητα, **για να καθαρίσει τις αμαρτίες μας**,
χαρίζει επιπρόσθετα και την ανόρθωση των χωλών και την ανάβλεψη των τυφλών και την
κάθαρση των λεπρών, και γενικά θεραπεύει κάθε νόσο του σώματός μας και κάθε αδυναμία,
γιατί είναι πλούσιος σε ευσπλαγχνία.

Όπως λοιπόν ο ευαγγελιστής

Λουκάς θα πει σήμερα, «ενώ ανέβαινε προς τα Ιεροσόλυμα και εισερχόταν σε κάποια πόλη, κατά την πορεία του συνάντησαν τον Κύριο δέκα λεπροί, οι οποίοι στάθηκαν από
μακριά και ύψωσαν φωνή». Σωστά επισημαίνει ο ευαγγελιστής ότι **οι λεπροί τον συνάντησαν όχι όταν μπήκε, αλλ'
όταν έμπαινε στην πόλη**, γιατί απομακρύνονταν και από τις πόλεις και από τα χωριά ως ακάθαρτοι και ζούσαν γύρω από αυτές. Αλλά και «στάθηκαν μακριά»· γιατί
δεν επιτρεπόταν ούτε έξω να αναμιγνύονται αυτοί με τους υγιείς. Ύψωσαν όμως και τη φωνή, δηλαδή φώναξαν, εξ αιτίας του μήκους της αποστάσεως, λέγοντας, «Ιησού, επιστάτη, ελέησέ μας». Πρόσεχε το πάθος, πρόσεχε το αίσχος, πρόσεχε το άσχημο και
βδελυρό και αφύσικο άνθος· γιατί τέτοιο είναι η λέπρα· πρόσεχε την εκτροπή της φύσεως, την αποστροφή των ανθρώπων, την απαρηγόρητη απομόνωση, και δείχνοντας
έλεος πρόσφερε τη θεραπεία. «Ιησού, επιστάτη, ελέησέ μας». Φαίνεται βέβαια ότι **η φωνή των λεπρών είναι αξιολύπητη, δεν
είναι όμως αληθινά πιστών και συνετών ανθρώπων γιατί τον αποκαλούν, επιστάτη**,
πράγμα που δεν συνηθίζεται να λέγεται για πρόσωπα που είναι εξουσιαστικά και δεσπόζουν κυριαρχικά. Είναι όμως **η δέηση
ανθρώπων που ελπίζουν** ότι θα δεχθούν τη θεραπεία, πράγμα που δεν είναι συνετής διάνοιας, αν αυτός που μπορεί, και μάλιστα από μακριά, να προσφέρει την κάθαρση σε δέκα λεπρούς, δεν είναι Θεός.

**Ο Κύριος όμως, επειδή σύμφωνα με το νόμο δεν
επιτρεπόταν στους λεπρούς να συναναστρέφονται τα γύρω του πλήθη, ώστε με τη
διδασκαλία και τα θαύματα να οδηγηθούν προς την πίστη, τους προσφέρει το έλεος
δωρεάν και τους καθαρίζει από τη λέπρα, ώστε, απαλλασσόμενοι από το κώλυμα για
συναναστροφή μαζί του, να μπορούν και να συνυπάρχουν και να βελτιώνονται**. Και τους καθαρίζει πώς; Λέγοντας προς αυτούς,
«πηγαίνετε, δείξατε τους εαυτούς σας στους ιερείς· ενώ πήγαιναν εκεί,
καθαρίσθηκαν», γιατί εκείνος που εξουσιάζει τα πάντα με τον λόγο της δυνάμεώς του πρόσταξε να μεταβούν και, **επειδή
υπάκουσαν, χορήγησε και την κάθαρση**. Όπως δηλαδή ο δεσπότης του νόμου, **εφαρμόζοντας για χάρη μας το νόμο**, δεν
προσκάλεσε κοντά του τους λεπρούς, ούτε τους άφησε να τον εγγίσουν, έτσι και μετά το λύγισμά του στις ελεεινές φωνές εκείνων, παρέχοντας τη θεραπεία, **τους στέλλει προς τους ιερείς πάλι σύμφωνα**

με τον νόμο. Γιατί ο νόμος αυτός πρόσταζε να μη δίνει τη μαρτυρία μόνος του ο λεπρός που καθαρίσθηκε, αλλά να προσέρχεται στους ιερείς και να δείχνει στους οφθαλμούς εκείνων κάθε μέλος του σώματός του και από εκείνους να παίρνει τη διαβεβαίωση, ώστε να θεωρείται καθαρός.

Επειδή όμως η λέπρα υπαινίσσεται την αμαρτία, η επίδειξη στους ιερείς δείχνει οπωσδήποτε τούτο, ότι κανείς από αυτούς που αμαρτάνουν στον Θεό, ακόμη και αν απομακρυνθεί από την αμαρτία, ακόμη και αν την ισοσταθμίσει με τα έργα της μετάνοιας, δεν μπορεί να λάβει από τον εαυτό του τη συγχώρηση και να συμβρίσκεται με τους ανεύθυνους, εάν δεν μεταβεί προς εκείνον που έχει από τον Θεό την εξουσία να λύνει και δεν δείξει σ' αυτόν την λεπρωμένη ψυχή του με την εξομολόγηση και δεχθεί από εκείνον τη διαβεβαίωση τής συγχωρήσεως. **Αυτός λοιπόν που εκτελεί και τις συμβολικές πράξεις του νόμου για μας**, στέλλει για τον ίδιο λόγο και τους λεπρούς στους ιερείς για να ελεγχθούν, οικονομώντας και κάτι επί πλέον γιατί ήταν ικανό το θαύμα**ν' απαλλάξει ακόμη και τους ιερείς από την προς αυτόν απιστία**.
Πράγματι κάποτε λεπρώθηκε και η αδελφή του Μωυσή Μαριάμ, για αιτία που δεν είναι καιρός να την πούμε τώρα, αλλ' οπωσδήποτε λεπρώθηκε· και ο Μωυσής που δοκίμασε τρομερό πόνο από το πάθος ζητούσε με την προσευχή τη θεραπεία της αδελφής του από τον Θεό· και την έλαβε βέβαια, αλλ' έπειτα από επτά ημέρες.

Προσέξτε λοιπόν πόση υπεροχή προσμαρτυρεί το θαύμα στον Χριστό έναντι του Μωυσή. Γιατί αυτός στον λεπρό που του είπε, «Κύριε, αν θέλεις, μπορείς να με καθαρίσεις», απάντησε, «θέλω, καθαρίσου», και αμέσως τον απάλλαξε από τη λέπρα, ενώ εδώ έδωσε τη θεραπεία σε δέκα λεπρούς που ζήτησαν από μακριά την κάθαρση, χωρίς καν να πει τίποτε, αλλά μόνο με τη συγκατάνευσή του. Άρα δεν είναι φανερό σε όλους όσοι έχουν νου, ότι **αυτός είναι εκείνος στον οποίο προσευχόταν ο Μωυσής** και τον οποίο ικέτευε ως Θεό να συγκατανεύσει στην κάθαρση της Μαρίας; Γι' αυτό λοιπόν οι τόσοι αυτοί λεπροί που καθαρίσθηκαν με αυτόν τον τρόπο **αποστέλλονταν στους ιερείς, για να γνωρίσουν και αυτοί μέσω του θαύματος τη δύναμη του Χριστού**, και αφού μάθουν από τους λεπρούς ότι **ήρθαν να εκπληρώσουν τον νόμο** σύμφωνα με τη γνώμη εκείνου που έχει τόση δύναμη, να καταλάβουν ότι **εκείνου γνώμη είναι και ο**

δοσμένος μέσω του Μωυσέως νόμος, και έτσι να πιστέψουν στον ένα αυτό Θεό, που **είναι ο ίδιος, και του νόμου και της χάριτος**, και να οδηγήσουν αυτοί τελειότερα τους καθαρισμένους λεπρούς προς την πίστη σ' αυτόν. Γιατί έτσι έπρεπε, αν και **εκείνοι χωρίς σύνεση έπρατταν τα αντίθετα. Μολονότι λοιπόν εκείνοι έπρατταν τ' αντίθετα, αλλ' ο Χριστός δεν παρέλειπε ποτέ τίποτε από όσα τους είλκυαν προς τη σωτηρία· γιατί έχει αδαπάνητη και ανίκητη την ανεξικακία και τη φιλανθρωπία και δεν ήταν δυνατό να νικηθεί η μακροθυμία εκείνου με την κακία αυτών**.

Αλλά, καθώς οι λεπροί, πηγαίνοντας προς τους ιερείς, θεραπεύθηκαν στο δρόμο, «ένας από αυτούς, αφού είδε ότι θεραπεύθηκε, επέστρεψε δοξάζοντας τον Θεό μεγαλόφωνα και έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του για να τον ευχαριστήσει· κι αυτός ήταν Σαμαρείτης». Σωστά είπε ο Ψαλμωδός προφήτης για το τότε γένος των Ιουδαίων, ότι «δεν υπήρχε άνθρωπος που να καταλαβαίνει, που να επιζητεί τον Θεό· όλοι παρεξέκλιναν, όλοι αχρειώθηκαν».
Πράγματι, αν αυτοί οι εννέα, που τόση ευεργεσία πέτυχαν από τον Χριστό και τέτοιο θαύμα είδαν επάνω τους, δεν κατάλαβαν ότι ο Ιησούς είναι Θεός, δεν επέστρεψαν για να τον αναζητήσουν, δεν απέδωσαν τη μεγαλύτερη δοξολογία ούτε την ευχαριστία, τί είναι φυσικό να σκεφθούμε για τους άλλους; Αλλ' ο Σαμαρείτης, ο Ασσύριος κατά το γένος (γιατί από αυτούς προερχόταν η σαμαρειτική αποικία), που ήταν ένας από αυτούς, όταν είδε το θαύμα και την ποθητή ευεργεσία που πέτυχε, κατανόησε αυτήν και **τελειώθηκε ως προς την πίστη**, και αφού επέστρεψε, λέγει και εκτελεί λόγια και πράγματα ευγνωμοσύνης και πίστεως, πέφτοντας δημόσια με το πρόσωπο στα πόδια του ευεργέτη και δοξάζοντας ως Θεό αληθινόν αυτόν που του χάρισε την κάθαρση. Και ο Κύριος λέγει προς τους παραβρισκόμενους· «δεν καθαρίσθηκαν οι δέκα; που είναι οι εννέα; Δεν σκέφθηκαν ότι πρέπει να επιστρέψουν για να δοξολογήσουν τον Θεό;», αν και βέβαια **γι' αυτό θεράπευσε και αυτούς, για να λάβουν την άδεια να συμβιώνουν και με τους γύρω από αυτόν και να κερδίσουν τη θεραπεία των ψυχών και να δοξάσουν τον ιατρό και των ψυχών και των σωμάτων**· εκείνοι όμως δεν σκέφθηκαν ότι πρέπει να προσφέρουν δόξα στον Θεό.

Αλλά τί πάθος αληθινά!
Γιατί **αυτό μπορεί κανείς να δει να**
πάσχομε και εμείς τώρα. Αφού καθαρισθήκαμε από τον Χριστό απ' εκείνη την πρώτη
κατάρα, που ήταν απλωμένη πάνω μας σαν λέπρα, και πιο βλαβερή και πιο σιχαμερή από
κάθε λέπρα, καθόσον το πάθος εκτός από το σώμα διέβαινε και στην ψυχή· αφού
καθαρισθήκαμε λοιπόν απ' αυτήν μέσω του Χριστού, και ελάβαμε πάλι από εκείνον
καθαρή τη φύση μας σαν από την αρχή, δεν προσκολλώμαστε σ' αυτόν με ενάρετη ζωή
προσφέροντάς του δόξα, αλλά απομακρυνόμαστε πάλι από αυτόν με επά-ρατα και
παράνομα έργα, όπως λέγει προς αυτόν ο Δαβίδ· «δεν θα παραμείνουν παράνομοι μπροστά στα μάτια σου». Γι' αυτό πάλι ο Κύριος, ελεεινολογώντας τους ανθρώπους αυτού
του είδους και θρηνώντας κατά κάποιο τρόπο εκείνους και εμάς τους έπειτα από εκείνους
όμοιους με εκείνους, όπως προς τον Αδάμ, όταν εξέπεσε από τη θεία εκείνη δόξα, έλεγε, «Αδάμ, πού είσαι;», έτσι έπειτα λέγει και προς αυτούς· «οι εννέα όμως πού είναι; δεν έκριναν ότι πρέπει να προσφέρουν δόξα στον Θεό, παρά μόνο ο αλλοεθνής
αυτός;». Λέγοντας όμως, «παρά μόνο ο αλλοεθνής αυτός», **δείχνει την αχαριστία και σκληροκαρδία του γένους των Ιουδαίων, και ότι**
τα έθνη ήταν έτοιμα για επιστροφή, ενώ οι Ιουδαίοι ήταν τελείως αμετανόητοι προς
σωτηρία. Γι' αυτό και σ' αυτόν που επέστρεψε με ευγνωμοσύνη **χάρισε δίκαια και την ψυχική σωτηρία, που**
προτυπώνει τη σωτηρία των εθνών μέσω της πίστεως, λέγοντάς του· «σήκω και πήγαινε· η πίστη σου σ' έσωσε· ζήσε με ειρήνη», ενώ **εκείνους που δεν επέστρεψαν, αφού τους κατηγόρησε μόνο για τη σιωπή,**
έδειξε ότι απέτυχαν ως προς την ψυχική σωτηρία.

Μοιάζουν βέβαια οι δέκα αυτοί λεπροί με ολόκληρο το
γένος των ανθρώπων γιατί όλοι μας ήμασταν λεπρωμένοι, αφού όλοι υποπέσαμε στην αμαρτία, όπως λέγει ο θείος
Παύλος, «όλοι αμάρτησαν και στερούνται τη δόξα του Θεού, δικαιούμενοι δωρεάν με τη χάρη αυτού». Όλοι λοιπόν ήμασταν έτσι λεπρωμένοι, **αφού όμως κατέβηκε ο Κύριος από τους ουρανούς και έλαβε τη φύση μας, την**

ελευθέρωσε από την καταδίκη για την αμαρτία. Αλλά οι Ιουδαίοι βέβαια φάνηκαν αγνώμονες απέναντι σ' αυτήν την ευεργεσία,
όσοι όμως από τους Εθνικούς επέστρεψαν από τον μάταιο δρόμο τους και από τα
προηγούμενα πονηρά ήθη τους και πρόσφεραν δόξα στον Θεό, όχι ομολογώντας απλώς τη
σωτηρία και ανακηρύσσοντας το μέγα έλεος εκείνου που από το απέραντο πέλαγος
φιλανθρωπίας κένωσε τον εαυτό του μέχρι σε μας, αλλά και πείθονται στις εντολές
του και ζουν σύμφωνα με αυτές και με τη διαγωγή αυτή βαδίζουν προς ειρήνη,
δηλαδή ειρηνεύουν προς τους εαυτούς τους και μεταξύ τους και προς τον Θεό. Και
ειρηνεύουν προς τον Θεό εκτελώντας τα ευάρεστα σ' αυτόν, ζώντας με σωφροσύνη, λέγοντας την αλήθεια, και πράττοντας τα δίκαια, «επιδιδόμενοι σε προσευχές και δεήσεις», «υμνώντας και ψάλλοντας με τις καρδιές μας», και **όχι μόνο με τα χείλη· προς τους εαυτούς μας**
ειρηνεύομε υποτάσσοντας τη σάρκα στο πνεύμα και ακολουθώντας τον σύμφωνα με
τη συνείδηση τρόπο ζωής και έχοντας τον εσωτερικό μας κόσμο των λογισμών κινούμενον με κοσμιότητα και ευγένεια· **μεταξύ**
μας τέλος ειρηνεύομε «ανεχόμενοι ο ένας τον άλλο και χαρίζοντας την κατηγορία που έχει κάποιος σε βάρος άλλου, όπως και ο Χριστός μας χάρισε, και δείχνοντας την μεταξύ μας ευσπλαγχνία με την αγάπη ο ένας προς τον άλλο, όπως και
ο Χριστός από μόνη την προς εμάς αγάπη μας ελέησε και κατέβηκε μέχρι σε μας για χάρη μας.

Ας ειρηνεύομε και εμείς λοιπόν, αδελφοί, παρακαλώ, και
ας δείχνομε αυτή την ειρήνη με έργα και τρόπους ενάρετους και αγαπητούς στον
Θεό· γιατί εξ αιτίας αυτής της
ειρήνης και εμείς ήρθαμε σε σας, στην Εκκλησία του Χριστού, **έχοντας ορισθεί από αυτόν** διάκονοι της
κληρονομιάς και χάριτός του, και πάνω από όλα ευαγγελιζόμαστε σ' εσάς την ειρήνη σύμφωνα με την προς εμάς παραγγελία του Σωτήρα μας μέσω των Αποστόλων, και
με αυτήν **συνάγομε τα σκορπισμένα μέλη**
προς τον εαυτό τους και την από το μίσος προκαλούμενη ασθένεια και καχεξία την βγάζομε έξω από τις ψυχές μας.

Είμαστε λοιπόν μαζί σας με
τη χάρη του Χριστού και είμαστε πρεσβευτές του Χριστού, αφού αυτός παρακαλεί με ενδιάμεσους εμάς, «**συμφιλιωθείτε με τον**
Θεό», **γνωρίσατε την μεταξύ σας**
συγγένεια που ενυπάρχει σε σάς, όχι μόνο ως προς την ψυχή, αλλά και ως προς το σώμα, γιατί **έτσι θα γίνετε και της**
ειρήνης, δηλαδή του Θεού, υιοί και κληρονόμοι. Γιατί **αυτός είναι η ειρήνη μας**, που έκαμε τα δυο ένα και διέλυσε τον
μεσότοιχο φράκτη και **κατέλυσε με τον**
σταυρό την έχθρα και φύτευσε την ειρήνη μέσα στις ψυχές μας. Γιατί ολόκληρο
το έργο της παρουσίας του είναι η ειρήνη, και γι' αυτήν έκλινε τους ουρανούς και κατέβηκε στη γη. Γι' αυτό και ο Δαβίδ προείπε γι' αυτόν, «στις ημέρες του θ' ανατείλει
δικαιοσύνη και πλήθος ειρήνης», και σε άλλον ψαλμό λέγει πάλι γι' αυτόν, «θα λαλήσει ειρήνη προς τον λαό του και προς αυτούς που επιστρέφουν την καρδιά τους σ' αυτόν». Δείχνει όμως και ο ύμνος που ψάλθηκε κατά τη γέννησή του από τους αγγέλους,
ότι ήρθε σ' εμάς **φέροντάς μας από τον**
ουρανό την ειρήνη, λέγοντας, «δόξα στον Θεό στα ουράνια και πάνω στη γη ειρήνη». Και αυτός ο ίδιος, όταν ολοκλήρωνε ήδη την σωτηριώδη οικονομία, **αντί κληρονομιάς, την ειρήνη άφησε στους**
μαθητές του, λέγοντας προς αυτούς· «σας δίνω την ειρήνη μου, σας αφήνω την ειρήνη μου». Και πάλι· «να ειρηνεύετε μεταξύ σας και με όλους»· και επίσης· «από αυτό θα γνωρίσουν όλοι ότι είσθε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη μεταξύ σας». Και η τελευταία προσευχή που έκανε για μας όταν ανέβαινε προς τον Πατέρα του στηρίζει την αναμεταξύ μας αγάπη· γιατί λέγει· «βοήθησέ τους, Πατέρα, ώστε όλοι να είναι ένα».

Να μη εκπέσομε λοιπόν από την
πατρική προσευχή, ούτε να απορρίψομε την κληρονομιά του ουράνιου Πατέρα, ούτε τη
σφραγίδα και το σημάδι της προς αυτόν οικειότητας να πετάξομε, **για να μη χάσομε και την υιοθεσία και την**
ευλογία και την προς αυτόν μαθητεία και εκπέσομε από την επηγγελμένη ζωή και αποκλεισθούμε
από τον πνευματικό νυμφώνα του ειρηνάρχη Πατέρα, ο οποίος, για να μη πάθομε αυτό,
απέστειλε μέσω των αγίων μαθητών και Αποστόλων του την ειρήνη σ' όλον τον κόσμο.
Γι' αυτό και αυτοί και στις ομιλίες τους και στα συγγράμματά τους αυτήν προβάλλουν στους προλόγους τους πριν από όλους τους λόγους, «χάρη σε σας και

ειρήνη από τον Θεό». Αυτήν και εμείς ως υπηρέτες της διακονίας εκείνων και τώρα ευαγγελιζόμαστε και μαζί με τον Παύλο λέμε σ' εσάς, «***να επιδιώκετε ειρήνη με όλους και***
τον αγιασμό, χωρίς την οποία κανένας δεν θα δει τον Κύριο». Από μας όμως κανένας να μη αποτύχει στη θέα του Κυρίου, ούτε να εκπέσει από τη θεία δόξα την εκπεμπόμενη από εκεί, αλλά, αφού όλοι συμφιλιωθούμε και συναχθούμε σ' ένα
με την μεταξύ μας κατά Θεόν ειρήνη και αγάπη και ομόνοια, να έχομε στο μέσο μας σύμφωνα με τη γλυκειά παραγγελία του τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, που **εξομαλύνει τις δυσκολίες του παρόντος βίου,**
και στον κατάλληλο καιρό χαρίζει την αιώνια ζωή και δόξα και βασιλεία.

Αυτήν είθε να επιτύχομε
όλοι εμείς με τη χάρη και φιλανθρωπία του ειρηνάρχη και ειρηνόδωρου Θεού και Πατέρα μας και Κυρίου Ιησού Χριστού, στον οποίο πρέπει δόξα, δύναμη, τιμή και προσκύνηση μαζί με τον άναρχο Πατέρα του και το ζωοποιό Πνεύμα τώρα και πάντοτε
και στους αιώνες αιώνων. Γένοιτο.

(Γρηγορίου Παλαμά έργα, τόμος 11,
Πατερικαί εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς»)

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Κυριακή ΙΒ' Λουκά: Θεραπεία των δέκα λεπρών - Ομιλία περί Ευχαριστίας (Αγ. Νικόδημος Αγιορείτης)

Κυριακή ΙΒ' Λουκά: Ομιλία περί ευχαριστίας (Νικηφόρος Θεοτόκης, Αρχιεπίσκοπος Αστραχάν και Σταυρουπόλεως)